

— Смѣнихъ го за една игла, та ти я нося подарѣкъ.

И дѣдо брѣкналъ въ пазвата си да извади иглата, но. . . .

— Ехъ, като съмъ прескачалъ плета, бабо, съмъ я изгубилъ.

— Нищо, нищо, дѣдо, нали ти се завърна живъ и здравъ, рекла бабата.

И двамата старци се прегърнали, целунали се и влѣзли радостни въ колибата си.

М. Д. Николовъ.

Врабчова тѣга.

„Дживъ, дживъ, дживъ!“

Вика Врабчо сивъ

И почуква по стѣклата,

Че да станатъ вечъ децата.

„Първи, снѣгъ първи снѣгъ заваля

И покривка бѣла, бѣла вредъ посла.

А пъкъ врабчо страда, страда и трепери,